

Dis

Innan, i hemmet.

Kenneth säger godjul och godnatt pappsen. Jag håller hårt i hans sänggavel och ser långt in för att upptäcka förväntningarna i hans ögon, blundar för att också få höra dem i hans röst. Vi har tvångslackat klapparna och bakat vört och hans snabbt framväxande fötter står på mina, jag rycker till då han kramar mig.

*

Sedan, borta hos familjen.

Till dopp i grytan och de minutiöst framtrillade köttbullarna prisar Jens, Johnny, Mats och Disa mig unisont, med levande ögonkast, för att ha fått snits på mitt bidrag. Tänker efteråt - där jag sitter i mig själv en stund på en röd pinnstol och smygsmälter maten; snett bakom Jens i lösskägg som hävdade att han skulle gå ut för att köpa ett Aftonblad och snus - att de måste veta saker om mig som jag inte har berättat, eller så ser de att jag faller från (tanken är fri, eller hur). Men det gör ingenting, fortsätter jag, och njuter mytologiskt stilla, som sippade jag på en åtta fernerbranca i ett cylinderformat glas; det gör inget så länge de växer som de ska - de unga - med svällande biceps och mun full av snabbkäftade synismer och händer fulla av intelligenta kvinnor med högoktanigt osande integriteter samt urringningar som jag kan kasta mina stickiga grisögon i. Så länge de tar sig, så gör det ingenting.

*

Till sist.

Jag säger stilla, men bestämt, hej och tack för mig och klapparna, låtsas klippa med ögonen och bussarna går inte så ofta en sådan här dag; lämnar kvar Kenneth i deras värld av filmrepliker och sirliga kattor; andliga symboler, omsvärmade bebisar och handmålade artefakter. Tänker att han växer friast hos dem, han ser självklarare ut. Tar tunnelbanan hem till förorten och runkar mig trött till en porrfilm, vill så gärna att de ska tycka att det är skönt. Jag suger på en knäck.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten